

eller ej. I alla händelser är det ju auktions-sunman, som blifver den bestämda och ojäfaktiga värde-mätaren.

Jag vågar fördenskull vördsammast föreslå:

att 47 § af gällande Konkurslag, i hvad den rör värdering af fast egendom, måtte helt och hållet utgå. Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

Aug. Danielsson,
från Norrbottens län.

N:o 294.

Af Herr **Aug. Danielsson**: *Om ändring af 10 § i 12 Kap. Ärfda-balken rörande beräkningen barnen emellan af hvad föräldrar på dem kostat.*

Vid 1865 års riksdag väckte jag inom det då varande Bonde-Ståndet en motion, som återfinnes under N:o 212, om ändring af 10 § 12 Kap. Ärfda-balken. De motiver jag anförde synas mig vara af den beskaffenhet, att jag ej bör ändra eller tillägga något mera dertill för att visa olämpligheten af detta lagstadgande. Jag anser mig likväl med några ord böra besvara Lag-Utskottets deröfver afgifna Betänkande N:o 10, hvori Utskottet söker ådagalägga, att lagstiftarens mening varit att förekomma de ändlösa tvister, som skulle blifva en följd af mitt yrkande. Utskottet har här förbisett, att hundradetals oäkta barn för hvarje år tilldömas en skälig uppfostran, utan att man försport några oändliga tvister, och jag tror mig ej begära för mycket, då jag yrkar att vid skiftning af ett bo, der begge makarne dött, de yngre barnen tillgodonjuta en skälig andel för en efter dess stånd och vilkor lämpad uppfostran, innan arvet delas; och då i de flesta församlingar fattiga barns uppfostran bekostas af fattigvården har man deri en god värde-mätare af uppfostringsbidraget.

Utskottet säger vidare, att ingen annan än föräldrarne sjelfva lär i detta afseende kunna göra ens en ungefärlig beräkning och lagen har derföre endast åt dessa lemnat öppet att bestämma beloppet af det vederlag, som möjligen under vissa omständigheter kan böra tillkomma den af barnen, som erhållit en mindre dyrbar uppfostran. Jag delar häri Utskottets åsigt, så vidt en sådan bestämmelse skett före föräldrarnes frånfälle, men som erfarenheten visar i de flesta fall ej vara gjord före deras dödliga frånfälle. Slutligen säger Utskottet, att endast med hänseende till fattigvårdens underlättande beröfva arfvingar i ett fattigt hus deras enda tillgång, synes deremot innebära en icke ringa grad af orättvisa emot dessa. Huru Utskottet kommit till detta förunderliga resultat att inflicka ordet »beröfva», kan jag ej begripa från hvilken synpunkt saken är betraktad. Jag anser att föräldrar ej äro allenast villiga utan äfven i lag skyldiga, att, så långt deras tillgångar sträcka sig, föda och kristligen uppfostra sina barn, men då sådant ej af dem kan fullgöras i anseende till deras frånfälle, måste detta vara en boets gemensamma skyldighet. Här är således ej att beröfva, utan endast i en ringa mån ställa det ettåriga syskonet i jembredd med det femtonåriga och hvilka föräldrar är det som under sin liftid handla anorlunda?

På grund häraf vågar jag vördsamt föreslå, att berörde 10 § i 12 Kap. Ärfda-balken måtte erhålla följande lydelse:

Hvad föräldrar kostat på sina barn till deras nödortftiga föda, kläder och upptuktelse, intill dess de uppnå 15 års ålder, må beräknas, så vidt icke någon af dessa arfvingar är till arbete oförmögen. Bröllopskostnaden må ej beräknas; stånde dock föräldrarne fritt, om de vilja deremot lägga de andra sina barn något till, som mindre njutit hafva.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

Aug. Danielsson,
från Norrbottens län.